

Mit hidtil sejeste orienteringsløb.

Hænderne op over hovedet og hvor er det dog vildt – jeg er kommet igennem Wild West – ja ja godt nok med lidt hjælp, men det var da mine egne ben der har båret mig hele vejen igennem i 8 timer og 10 minutter.

Hele ugen op til har jeg været lidt små nervøs og hver gang jeg søgte information på nettet om Wild West blev det kun værre.

- Gamle kort, som jeg overhovedet ikke forventede jeg kunne læse.
- Videoen fra 1993, hvor en løber udtaler at en marathon er ingenting i forhold til Wild West.
- Instruksen, hvor der står at løbet nu er 28 km (jeg havde bildt mig selv ind at det var 20 km)
- Instruksen, hvor der står at misvisningen er 4 grader mod øst - hvad er det så lige man skal gøre ved det.

Og så var der alle de andre spekulationer. Kan jeg finde ud af at løbe natløb eller bliver jeg bange for min egen skygge derude, hvor meget proviant skal jeg have med, skal jeg løbe i pigsko eller mine almindelige landevejssko og kan jeg i det hele taget være i gang så længe. Det sidste er nok det jeg har været mindst bekymret for.

Nå men dagen oprinder. Jeg bliver hentet ca. 16.50 af Jan, John og Lars – den sidste halve time har jeg vandret frem og tilbage huset, som tydelig tegn på min nervøsitet, mens jeg prøver at holde fast i at det bliver en kanon oplevelse at løbe i måneskin, høre fuglene begynde at pippe og morgengryet starte.

Vi når frem til Hald Ege Skole omkring kl. 21 og efter lidt småsnak finder vi et klasselokale for at få lidt søvn. Op kl. 00:45 – ingen problemer med at være træt, adrenalinen drøner derud af – hvad har jeg dog gang i og det hjælper ikke at en spørger mig – hvordan kan du dog finde på at stille op i sådan et løb her!!!!

Jeg har en aftale med Kaj om at følges. Det har også givet store overvejelser, hvad nu hvis han bliver væk fra mig i mørket! Heldigvis er Kaj dukket op og vi følges ud til starten.

Starten går – Kaj har givet et hint om at vi løber mod nord – ad stien og uden om – fint nok jeg er klar. Men da så alle begynder at løbe drøner de gennem skoven og mod vest, Kaj skifter retning og jeg følger bare med. I løbet af 2 sekunder ved jeg ikke hvor vi er, men tør ikke gøre andet end at løbe alt hvad jeg kan (aldrig har jeg løbet så stærkt gennem terræn). Jeg kigger overhovedet ikke på kortet, men koncentrerer mig om at løbe og prøve at holde øje med om Kaj stadig er et sted foran. Et par gange mister jeg ham af syne, men heldigvis dukker han op igen. Vi løber lige ind i posten.

Så ved jeg igen hvor vi er – post 1 – men der er ikke tid til at kigge på kort vi skal videre. Kaj's strategi er at holde ved i starten, så kan vi altid falde tilbage senere hen. Så jeg okser derud af og tænker på at der ikke kan gå lang før jeg går død med den fart. Jeg kan lige følge med på kortet på vej til post 2.

Til min store overraskelse bliver jeg her overhalet af Jan og Lars – tænk at jeg har klippet post 1 og 2 før dem – VILDT.

Post 3 går galt, jeg aner endnu engang ikke hvor vi er – jeg tror heller ikke Kaj og Uffe helt vidste det, men de satsede og pludselig var der lige en post, så den nuppede vi.

Efter post 3 lavede jeg en aftale med mig selv om, at nu ville jeg vide enten, hvor jeg var hele tiden eller at have et sikkert punkt at gå tilbage til – det holdt ikke helt, der var et par gange hvor jeg følte mig helt væk – men Kaj var der jo.

Jeg ved ikke om alle valgte samme rute og skulle passere de der 10-30 træstamme-diger. Det er en af de ting der er svære at forklare almindelige mennesker - at man midt om natten i en mørk granskov kravler over nogen store bunker af træstammer.

Da jeg ikke har løbet natløb før havde jeg heller ikke helt forstået det med hvor lang tid et batteri kan holde. Så efter 1½ time begyndte lyset at blive lidt svagt – hermed en stor tak til Jan, som havde rådet mig til at tage begge batterier med. Det var nok også heromkring jeg begyndte at døje med min storetå, det gjorde faktisk biiiiip ondt tilsidst, men på en eller anden måde holdt det op igen efter et par timer.

Vi løb efter månen når vi skulle mod syd – det var utrolig flot. Den stod rund og lysende. Jeg glemte at lægge mærke til, at fuglene begyndte at synge, lige pludselig så var de bare i gang. De første 3 timer gik hurtigt og vi nåede frem til depotet.

Af med pandelampen, ny trøje, noget at drikke og lidt at spise. Jeg kunne måske godt lige have brugt 3 minutter mere, men flokken skulle videre. Med æble i den ene hånd, en energibar i den anden og kortet under armen var det bare om at komme af sted. Jeg ved ikke hvor vi løb og først efter et par hundrede meter fandt jeg ud af hvilken side af det nye kort (fra 1921) vi var på.

Den tog lidt tid den post, sådan ca. 45 minutter, hvis vi trækker depotpausen fra. Jeg ved jo ikke helt hvor vi var, men efter at have kigget på kortet hjemme, tror jeg vi har været et smut uden for kortet (mon Kaj er enig heri).

Endelig fandt jeg min første post – Post 26 – jeg råbte højt af glæde ”Jeg har fundet den – min første post”, så alle indenfor en vis omkreds kunne få glæde af det. I alt fik jeg glæden af at finde 3 poster på hele løbet.

Da vi manglede 3 poster begyndte mine vabler på fødderne at gøre rigtig ondt, på det tidspunkt gjorde det også mere ondt i benene at komme i gang med at løbe fremfor at løbe hele tiden. Her kobede jeg næsten helt fra og håbede inderligt at Kaj og Uffe fandt posterne uden nogen svinkærinder. Det gik ikke helt med 3. sidste post. Det var nok den post jeg har været mest glad for at se – tænk at man kan blive så glad over at se en rød/hvid skærm i en skov.

De sidste poster gik - om ikke smertefrit – så i hvert fald lige på.

FED oplevelse - det vil jeg gerne prøve igen.

Anne-Mette (aspirant til De Barske)